

מאיה ואלכס מלייב, הוריו של סגן יואב מלייב ז"ל

מיטל פוקס, אמו של סמל עידן פוקס ז"ל

"הפצעים לעולם לא יגלידו"

בערב שמחת תורה היו ידיו של סגן יואב מלייב מלאות עבודה. בארבעה מהטנקים של גדוד 77, שהיו פרוסים לאורך קו עזה, התגלו תקלות במערכות המחשוב. במהלך היום תיקנו יואב והייליו שניים מהטנקים, ובתום ארוחת

שישי החליט לצאת לשטח כדי לתקן את השניים הנותרים. "אחד ההייליז שלו אמר לו: 'למה עכשיו? זה יכול לחכות לראשון', מספר אביו, אלכס. "יואב השיב: 'אף פעם אי־אפשר לדעת מה יקרה מחר בבוקר'. והם עברו עד שתיים בלילה, החליפו את המחשבים התקולים והחזירו את הטנקים לשירות".

כמה שעות אחר כך, ב־6:29, התברר עד כמה יואב צדק. "שואלים אותי אם יואב העריך שעומד לקרות משהו גדול. אני לא חושב", אומר אלכס. "אבל הוא תמיד הקפיד על כשירות ומבצעים. יואב היה הקצין התורן. כשהחל הירי מעזה הוא הפגין קור רוח, פקר על שניים מחייליו לשמור על פתחי המיגונית שבה התקבצו חיילי המפקדה, הרגיע חיילת שלו שהייתה בהרדה ואמר לה: 'כל הכבוד על הטנקים שתיקנת איתך, את יודעת מה זה עוד ארבעה טנקים על הגדר עכשיו? איזו עצמנה זו?'".

30 מחבלים הסתערו על מחנה יפתח, שם ישבה בין היתר מפקדת גדוד 77 של חטיבה 7. קומץ חיילים בהובלת יואב, סגן קצין הקשר הגדודי, נלחמו ובלמו אותם ברחבת הש".ג. המחנה לא נכבש, אך ישישה חיילים נהרגו: סגן יואב מלייב, סמ"ר עידו הרוש וסמ"ר יובל בן יעקב, לוחמים בחפ"ק מג"ה, סמל נתנאל יאנג וסמל עילי בר שדה, לוחמי גדוד 13 של גולני, ורב"ט נעמה בוני, משק"ת הת"ש ששמרה בשער. במהלך פעולות החילוץ, פיגוי הפצועים וטיהור המחנה נפלו גם קצין המודיעין הגדודי, סגן סהר טל, מש"ק הדת סמ"ר אוראל משה ורס"ן אריה צירינג, מפקד פלגת תקיפה ביחידת "עוקץ" שהגיע עם כוחות התגבור.

המסר האחרון מיואב

"בהודעה האחרונה ששלח לנו יואב כתב: 'אני במרחב המוגן ויש עלינו גשם סגול'. בהתחלה חשבנו שהוא היה במיגוניות ושם ירו בו", מספר אלכס, שפרש מקבע בדרגת אלוף־משנה ופיקד בין היתר על מפעל טנק המרכבה. "ואז, ביום ראשון בצהריים, התקשר קצין הקשר הגדודי ואמר: 'חשוב לי להגיד לכם שהבן שלכם היה גיבור ישראל'".

שלושה שבועות אחרי נפילתו קיבלו הוריו את הפנקס שהיה בכיסו. בכתב יד רועה, כשהוא פצוע ומרמם, כתב יואב מסר אחרון: "20' הדקות הטובות בחיי, עלינו עד פה בחוילה. נפצתי ויש מטה עכשיו, חושב עליך ואחשוב כל המסע, אני אוהב אותך".

17 קצינים וחיילים מגדוד 77 נפלו ב־7 באוקטובר. ישישה מהם נחטפו לעזה לאחר נפילתם. הם המשיכו במורשת המפוארת של הגדוד שבלם את הסורים בעמק הבכא במלחמת יום כיפור. כך ב־7 באוקטובר וכך גם בלחימה בעזה ובלבנון. שם, בכפר איטייבה, ב־6 באפריל 2026, נהרג סמל עידן פוקס ז"ל מרחפן נפץ של חיובאללה. בת זוגו, יובל, תצפנית בגורה, הייתה עדה לאירוע בזמן אמת.

אמו של עידן, מיטל, גננת במקצועה, הייתה בגן כשהגיעה הבשורה. מנהל מחלקת החינוך ביקש ממנה להגיע למשרדו. "ישבתי שם ואז הרלת נפתחת ונכנסים שתי קצינות וקצין", היא מספרת במפגש עם הוריו של יואב. "אמרתי להם: 'התבלבלתם בולת'. אבל הם נשארו לעמיה. אמרתי: 'רק תגידו לי איך הוא נפצע ומה המצב שלו'. ואז הקצינה התקרבה אליי, החזיקה לי את היד ואמרה לי את המשפט הנורא הזה... קרסת. אבל אחרי כמה זמן אמרתי לה: 'היה פה כנראה בלבול, אבל אני סולחת. תבררי שוב ותראי שזו טעות'. והיא ממשיכה להגיד לי את אותו משפט נורא. עד שהבנתי שזו לא טעות. עידן נפל".

דווקא בימים הנוראים של השבעה, היא מצאה נקודת אור. "ירדנו למטה כדי לנסוע להלוויה ואנחנו רואים שמישהו ארגן מצעד עם דגלים מהבניין שלנו לכיוון בית העלמין. לא ציפינו לכמות האנשים שהייתה שם. לראות את עם ישראל היפה, אנשים שלא הכירו את

צילום: ריאן פרויס

עידן, באים להגיד תודה ולתת חיבוק ולעזות. זה כל כך ריגש אותי. כי כזה עידן היה. ילד שתמיד עשה טוב".

לא רק אמא שכולה

שניהם היו אחים בכורים. עידן הותיר אחריו שלושה אחים: רנן, עוז ורו. יואב הותיר אחריו אחות, טליה, ושני אחים – אבנר והראל.

"בתשע בערב עדכנו אותנו שיואב פונה לבית החולים ברוייל באשקלון", מספרת אמו, ר"ר מאיה כהן־מלייב, ראשת התוכנית לייעוץ חינוכי באוניברסיטת בר-אילן. "הגענו לשם תוך שעה, ובשתיים בלילה קיבלנו את הבשורה ממנהל בית החולים, פרופ' חוי לוי. חצי שעה אחר כך התיישבה לידי מפקדת ר"מ 2, אמרה לי שהיא אחות שכולה וטיפרה לי איך אמא שלה צרחה בהלוויה – למה אלוהים לקח את הילד ולא אותה. היא ביקשה ממני שלא אעשה את מה שאמא שלה עשתה לה.

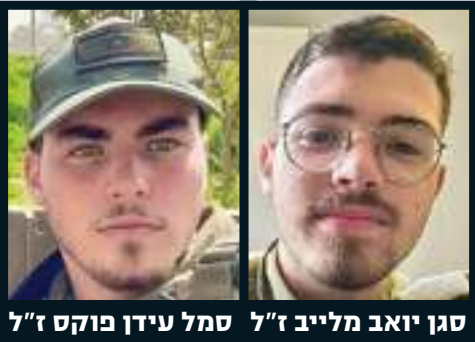
"פתאום הבנתי שיש לי תפקיד; יש לי עוד שלושה ילדים בבית שחוו חוויה מטלטלת וצ"ריכים אמא. אני אמא שכולה, אבל אני גם אמא של אחים שכולים, שזה תפקיד בפני עצמו. האמירה של הקצינה הזאת הצילה אותי. תמיד אהיה אמא של יואב, עד יומי האחרון. אבל ההבנה הזאת, שאני לא רק אמא שכולה, העניקה לי משמעות ומהווה עבורי מצפן".

אלכס: "כשיואב נפל, הרגשתי בתוך אפלה מוחלטת. כי הבנתי שאני לא יכול להחזיר אותו; שום דבר לא יכול לתקן את מה שקרה. וזה נכון. אבל יש הרבה דברים שכן אפשר לעשות. אחד התפקידים שלנו כהורים שכולים הוא לשפר את מה שאפשר – בחברה, בחינוך, בערכים, בבית. יואב וחבריו לא עמדו מנגד, וגם אחנו משתדלים לא לעמוד מנגד ולעשות מנגד ולעשות טוב. זה עוזר לנו לנסות ולרפא את הפצעים הפתוחים".

"שלעולם לא יגלידו", מעידה מאיה.

מיטל מזדהה עם דבריו. "מרגע שעידן נפל לקחנו על עצמנו, גלעד בעלי ואני, להנציח את הטוב שלו. זה הפך למפעל חיים. וזה מתחיל בדברים הקטנים, שכל אדם יעשה מעשה טוב אחד ביום. אתה כננס למעלית ויש שם מישור – תחזיק אליו. תגיד שלום לשומר בכניסה, שלא ירגיש שקוף. זו הדרך הכי טובה להנציח את הנופלים. הרי לא סתם אומרים שהטובים ביותר הם אלה הולכים".

"לגמרי", מסכם אלכס.

סגן יואב מלייב ז"ל | סמל עידן פוקס ז"ל

רס"ן אביחי מולה, נפצע בקרב בקיבוץ כיסופים | סמ"ר ש', נפצע בהיתקלות בדרום לבנון

"ממ"פ לוחם אתה הופך לגרוטאה"

בשעת צהריים הגיע הכוח הצבאי הראשון למתחם הנובה: מפקד גדוד שקד של גבעתי, שני מפקדי פלוגות ולוחמי החפ"קים שלהם. צוות מצומצם של 12 קצינים וחיילים, שתפסו באותה תקופה קו בשומרון. אחד המ"פים היה רס"ן אביחי מולה. אשתו לילי הייתה אז בהרדש השביעי להריגנה. "אם אני לא הוזר בחיים", כתב לה, "תקראי לילד ליאם". הוא זוכר כל רגע ורגע: איך הגיעו אל הטנק המושבת שסביבו התקבצו עשרות מניצולי הטבח. ואיך התקדמו משם אל מתחם המסיבה, מרחק של כ־400 מטר שבמהלכו נתקלו שלוש פעמים במחבלים. "בהיתקלות השנייה", מספר מולה, "חיסלנו מחבלים שסחבו גופה של ישראלי וניסו לחטוף אותו. היריים שלו היו קשורות". ואיך הגיעו למכולת האשפה הצהובה שבה הסתתרו 17 איש, עד שמי חבל גילה אותם וירה פנימה צרות. "כשתתחנו אותה, 11 כבר היו מתים. היתה שם בחורה אחת, נעמה, שנפצעה קשה מאוד בעורק הראשי, והיינו צריכים לעצור את הרימום. ברוך ה', היא בחיים".

וגם את תאי השירותים הכימיים הוא זוכר ("אתה פותח תא ונופל עליך זוג יריו, מת"). ואת שני מתחמי הבר שהפכו לגאיות הריגה ("בבר השני, שהמחבלים ירו עליו RPG, הייתה ערמת גופות מטורפת. הצלחנו להציל שם שני אנשים חיים").

והוא זוכר גם רגע אנושי אחד, שהמחיש לו את חוסר האונים. "חילצנו בחור שהסתתר מתחת לקרוואן של ההפקה. איך שהוצאתי אותו, הוא הביא לי סטייה לפנים וצעק: 'איפה הייתם עד עכשיו?'. קיבלתי את זה כאהבה. אמרתי לו שאני מצטער. אבל זה טלטל אותי. אחרי שנפצעת, הוא בא לבקר אותי בשיקום". הכוח שבפיקודו של המג"ד יאיר אטיאס הציל רבים, מגע חטיפות נוספות וחיסל כ־15 מחבלים, אבל מולה מייסר את עצמו במחשבה שיכלו לעשות יותר. "החבר'ה במכולה נרצחו כשהיינו בהיתקלות בדרך מהטנק אל מתחם המסיבה. אם היינו מגיעים רבע שעה יותר מוקדם, הם היו היום בחיים".

סמ"ר ש' מקריית עקרון, לוחם באותו גדוד שהתגייס חצי שנה אחר כך, מאזין לסיפורו של מולה. "אתה עושה לי פומו (חרדת החמצה)", הוא אומר. "למרתי במסגרות חרדיות ולא ידעתי אם אנתגיס או לא. דחיתי את הגיוס בשנתיים. אם לא הייתי דווחה, יכולתי להיות איתך שם בנובה".

ב־11 באפריל 26' נפצע ש' בהיתקלות בביתנ'ג'בייל. "הייתי אמור לצאת לקורס קצינים. כשפינו אותי אמרתי למ": 'איך אני אצא ככה לבה' ד' 1? והוא אמר: 'אתה תצא, הכל טוב'. ברמב"ם פתחו לי את הבטן כדי לסדר את העניינים". לקורס קצינים הוא לא יצא, אבל עכשיו מחפש ש' תפקיד בקבע לחזור אליו.

ביום ראשון השבוע השתחרר מולה מהצבא אחרי 11 שנות שירות, ועוד שלוש שנים בפנמייה הצבאית בחיפה. הוא עבר מסע שיקום מפרך אחרי שנפצע מר"סיי רימון בקרב הגבורה בקיבוץ כיסופים, לשם הגיע עם חבריו בתום הלחימה בנובה. מלבד פגיעות הרסיסים, כליותיו נהרסו מההרף והוא נאלץ לעבור הש' תלת כליה. "התורם הוא בחור שלא הכרתי לפני – מילואימניק, דת, גבר־גבר מיצהר", מספר מולה.

ההשתלה התקיימה בערב יום הויכרון. "אחרי הניתוח אסור לעמוד על הרג' ליים 24 שעות. התעוררתי למחרת בבוקר ואמרתי: 'מות העולם, אני עומד בצ' פירה'. ביקשתי ממישהו להרים את הרגלים של מסייעת שקף, וכשהתחילה הצ' פירה קמתי מהמיטה, עמרתי והצדעתי. אנשים נהרגו, אני לא אעמוד לזכרם?". סמ"ר ש' שולף מארנקו דף 4A. "יש לי פתק עם שמות כל הנופלים של הגדוד מתחילת המלחמה. השם האחרון שנוסף לרשימה הוא לוחם מהפלוגה שלי שנפל בלבנון ב־5 ביוני".

אחרי ההשתלה שקע מולה לתהומות ואובחנו עם פוסט טראומה. "ממ"פ לוחם אתה הופך לגרוטאה. אפילו לא יכולתי להרים את ליאם. ותוסף לזה את כל החברים שלי שנהרגו". מצבו השתפר מאז, אבל המשפט הזה – "איפה הייתם עד עכשיו?" – ידרוף אותו לתמיה.

צילום: דנה קופל

גאווה ויחידים

דבורה ואלעד סערון, הוריו של סמ"ר הלל שמואל סערון ז"ל

לריסה ולאוניד אנטיס, הוריו של סמ"ר מקסים אנטיס ז"ל

"ביקשנו ממנו: 'אל תהיה גיבור'"

על פיכת קרטון של אריות קורנפלקס כתב מקסים אנטיס את מה שיהפוך לצוואתו.

ב־2 באפריל 2026 ציינה לריסה אנטיס את יום הולדתה. בנה הצעיר מקסים, לוחם בסיירת נח"ל, היה אז בלבנון וירע שלא יוכל להגיע. הוא ביקש מאחותו ג'ניה לקנות לה זר פרחים בשמו והפקיד בידיו של חבר שיצא הביתה פתק ובו נוסח הברכה שתצורף אליו: "אמא המון מוזל טוב עד 120. מאחל לך בריאות, אהבה, אושר ואת כל הטוב שבעולם. אני אוהב אותך המון המון, גם מלבנון".

יום לאחר שכתב את הפתק נפל מקסים בחיתקלות עם מחבלים.

"מקסים נהרג ב־30 במרץ 2026, שלושה ימים לפני יום ההולדת של אשתי", מספר אביו, לאוניד. "שבנו באוהל האבלים ופתאום ארי וג'ניה, אחיו ואחותו, קראו לנו לצאת החוצה. ואנחנו רואים את כולם עומרים במעגל, באמצע

עוגת יום הולדת, ואומרים ללריסה מוזל טוב, ונותנים לה זר פרחים. בדיוק כמו שמקסים ביקש במכתב. הוא רצה שנמשיך לחיות ושלמאמ יהיה שמח".

לריסה ולאוניד נכנסו למעגל השכול לפני כחצי שנה. דבורה ואלעד סערון נמצאים בתוכו כבר שלוש שנים. בנם הבכור, סמ"ר הלל סערון ז"ל, נפל בקרב הגבורה במוצב סופה בבוקר 7 באוקטובר. גם הוא היה לוחם בסיירת נח"ל. במפגש בין שני הזוגות שאלתי אותם אם שמחה היא בכלל אופציה אצל הורים שכולים.

"זה לא יכול להיות אחרת", אמרה דבורה, "שלושה חוד"שים אחרי שהלל נהרג הייתה בר מצווה לבן הרביעי שלנו, סהר. התלבטנו, ובסוף חגגנו לפי התוכנית. אמרנו לו: 'אני חנו נשמח כבר המצווה שלך, ואנחנו גם נבכה ונדבר על הלל'. זה שאנחנו ממשיכים לחיות בטוב ושמיים בילדים האחרים שלנו, נותן הרבה יותר משמעות להקרבה שלו.

"אני אומרת את זה גם לחבריו: הרי בשביל מה הוא רץ קדימה? בשביל להגן עליכם; שתמשיכו לחיות ולהגן שים את עצמכם ולהיות מאושרים. רק החדש היינו בשתי חתונות של חברים שלו מהתיכון. הם הזכירו את הלל מתחת לחופה, ומשמח אותי לראות שהלל נשאר חלק מהחיים של חבריו. הם אפילו שולחים לנו תמונות עם סטיקרים שלו מטיולים בעולם".

גם חברים של לאוניד, אומרת לריסה. "הם לוקחים דגלים ומדבקות שלו לכל מקום. כשאני באה לבית העי למזין אני אומרת: 'מקסים, כבר היית בכל העולם'".

קרב בלימה הרואי

מקסים, בן לעולים ותיקים מאוקראינה, גדל בבתי ים. הלל גדל באלעזר ולמד בכפר הנוער נוה שריה שבנקעת הירדן. "הקימו שם חוות סוסים והלל התחיל ללמוד לרכב והתאהב בעולם הזה", מסיפרת אמו. "הוא השתתף בתחרויות, למד לאלף והורדך רכיבה. אחרי הצבא תכנן לטוס לחוזה בטקסס, להפוך לבוקר אמיתי ולחזור לחווה בגולן. הוא היה קאובוי בני שמה. כשנפל, הייתה לו בכיס נברנה של בוקרים. אחרי נפילתו יצאנו למיזם גדול של שדרוג החווה והיא נקראת היום על שמו, חוות הלל".

הלל התגייס לסיירת נח"ל בנובמבר 2021 ושובץ בפלוגת העורב. באוגוסט 23 החלה הסיירת לתפוס את הגורה הרדומית ביותר של גבול עזה. "הם התלוננו שזה קו משעמם: אנחנו שומרים רק על חול וחול ולא עושים כלום", מספרת דבורה.

בבוקר 7 באוקטובר הסתערו עשרות מחבלים על מוצב סופה. הלל, עם מפקד

צילום: דנה קופל

סמ"ר הלל סערון ז"ל | סמ"ר מקסים אנטיס ז"ל

הצוות ולוחמים נוספים, ניהל קרב בלימה הרואי, אך בסופו של דבר הצליחו הנוח"בות לחדור למתחם, והלוחמים קיבלו פקודה להתבצר בחדר האוכל. בשבע וחצי בבוקר, בעת שהגן על מבואת הכניסה, הלל נהרג.

16 מלוחמי סיירת נח"ל נפלו באותו יום ובהם מפקד היחידה, סא"ל יהונתן (ברנש) צור ז"ל ומפקד הפלוגה של הלל, רס"ן רועי צ'אפל ז"ל.

"ברגע ששמענו מה קורה בגבול עזה, הרמנו לו טלפון", מספר אלעד. "הוא לא ענה. בדיוק באותו רגע ירעם שהוא כבר לא היה בחיים. ביום ראשון, בשעות אחר הצהריים, אחר החבר'ה שנפצעו התקשר וסיפר לנו שהלל נהרג".

רק ביום שני הגיעו המודיעים אל בית משפחת סערון. "החבר הזה עשה איננו חסר גדול כי חסר מאיתנו עוד 24 שעות של חוסר רדואת", אומרת דבורה.

לצד ההורים, הסבים, סבא־רבא וסבתא־רבא והאחים תמיה, נבו, סהר ואוראל, הותיר אחריו הלל בת זוג, אליאורה. ב־29 ביוני 2025 היא הפכה לאחות שכולה: אחיה, סמל ישראל נתן רוזנפלד ז"ל, נפל בקרב בג'באליה.

בני 21 לנצח

כשהלל נהרג, מקסים היה נער לפני גיוס. באפריל 2024 התגייס לסיירת נח"ל. "בפעם האחרונה שהיה בבית הוא סיפר שהם עומדים להיכנס ללבנון", נזכר לאוניד, שעונד את הרסקית של בנו. "אמרתי לו: אל תהיה גיבור. תשמור על עצמך. הוא אמר: 'אל תדאג, אבא. אתה חושב שאני לא רוצה משפחה, ילדים? אל תדאג. יהיו לכם נכדים ממני'".

אבל מקסים לא שמע בקול אביו. ב־30 במרץ השנה, בכפר בית ליה שבגורה המערבית, הוא נהרג במהלך ניסיון לחלץ חבר פצוע. בהיתקלות נפלו גם מפקד הצוות, סרן גור עם מדרמוני, סמ"ר גלעד הראל וסמ"ר בן כהן זכרם לברכה. זה היה בעיצומה של המערכה עם איראן. "הייתה אז עקה וכולנו ירדנו לקומה מינוס 1", מספרת לריסה. "אז אחת השכונות מסתכלת בטלפון ואומרת שהיה אירוע רב-נפגעים בלבנון. עלינו הביתה, פתחנו טלוויזיה – ולא אומרים כלום. משש בערב עד 11 בלילה ישבנו מול הטלוויזיה. אנחנו גרים בקומה 9, ופתאום שומעים את המעלית עולה ועוצרת בקומה שלנו. ואנשים יוצאים מתוכה. ואני מרגישה שהם עומדים מול הדלת. ואחרי דקה..." היא פורצת בבכי.

"דופקים בדלת", ממשיך לאוניד. לריסה: "ואני אומרת לו, 'אל תפתח'. והם דופקים שוב. והוא פותח. ושלושה קצינים עומדים בדלת. ולאוניד אומר להם: 'תגידו לי רק דבר אחד: הוא בחיים?'".

"ואז הם אמרו שמקסים נהרג", מספר לאוניד, וקולו נשבר. בן 21 היה מקסים בנופלו. גם הלל. "כשהלל נולד", מספרת אמו, "הוא נחנק מחבל הטבור ולא נשם. הוא היה מחובר למכונת הנשמה הרבה שעות. זה חצי שם שהוא חי. ובאזכרה של השנה לנפילתו תפסה אותי המחשבה שאולי הוא לל לא היה אמור לחיות. והחלתי מי שהחלתי שהוא יחיה. ונתן לו מראש 21 שנים. כך שהרווחתי 21 שנים אתו. ואני נאחזת בזה".

R A M B A M TOMORROW

עתיד הרפואה כבר כאן 14.10.2026

רמב"ם
הקריה הרפואית לבריאות האדם

ועידת החדשנות הרפואית של
בית החולים רמב"ם בשיתוף ynet

בהשתתפות:

פרופ' ארית בן אהרון
מנהלת המרכז האוקולוני ע"ש פישמן רמב"ם, משנה בכיר לדיקן הפקולטה לרפואה ע"ש רפפורט, הטכניון

ליאור בונפיס
סגן נשיא לתפעול, פיליפס הגלובלית נשיא ומנכ"ל, פיליפס ישראל

ד"ר מיכל מקל
מנכ"לית בית החולים רמב"ם

מאור שלמה
מייסד Base 44 שותף מנהל, Second Light

מיכאל כהן
סמנכ"ל טכנולוגיות, Nvidia

פרופ' ליאור גפשיין
ראש אגף מחקר, מנהל מחלקת קרדיולוגיה, רמב"ם

ד"ר תהילה שורץ אלטשולר
עמיתה בכירה למשפט וטכנולוגיה, המכון הישראלי לדמוקרטיה

ד"ר ארית יניב
מייסדת, שותפה ומנכ"לית חברת הון סיכון - אלמדיה

ד"ר יונה וייסבורן
סמנכ"ל אסטרטגיה, טרנספורמציה פנים ארגונית ותפעול קליני, רמב"ם

ד"ר מושיק כהן-קוטנר
מנכ"ל ומייסד-שותף, אומניקס מדיקל

אייל צדיקרי
מנכ"ל אינסייטק, ישראל

פרופ' רפי יאר
נשיא אגודות הידידים הבינלאומיות רמב"ם, פרופ' אמריטוס לרפואה והנדסה רפואית, הטכניון. שותף מנהל ALIVE ISRAEL HEALTHTECH FUND

הגר טראו
ראש חטיבת הדיגיטל וטכנולוגיות המידע, רמב"ם

ד"ר דנה בראון
דיקטטורית בכירה, מנהלת שיתופי הפעולה האקדמיים והמחקריים, חטיבת התרופות החדשניות הגלובלית, R&D טבע

מיכאל ברגינסקי
CO Founder and CTO Aidoc

פרופ' שחר שלי
מנהל המחלקה הניוירולוגית, רמב"ם, ראש המעבדה לבינה מלאכותית וקבלת החלטות ברמב"ם ובפקולטה לרפואה, הטכניון

תומר אופיר
מנהל תחום הבריאות, AWS, ישראל

פרופ' טליה מירון שץ
הפקולטה למנהל עסקים בקריה האקדמית אונו, מנכ"לית BuddyNSoul

הגר טראו
ראש חטיבת הדיגיטל וטכנולוגיות המידע, רמב"ם

שרון כידון
מנחה ראשית

פרופ' דני איתן
מנהל מחלקת טיפול נמרץ ילדים, רמב"ם וחוקר בטכניון

ד"ר דנה בר און שחף
מנהלת היחידה להרדמה ניוירוכירורגית רמב"ם, יו"ר החוג להרדמה וטיפול נמרץ, הפקולטה לרפואה, הטכניון

פרופ' שלומי לויפר
פרופ' חבר בטכניון, הפקולטה למדעי הנתונים והחלטות, ראש מעבדת סקלפל, הטכניון

פרופ' איאד ח'מאסי
מנהל היחידה לאנדוסקופיה מתקדמת, מכון גסטרו ומנהל מעבדת החדשנות, רמב"ם

ד"ר מיכל זוכמן כץ
סמנכ"לית חדשנות ומחקר, מכבי שירותי בריאות

ההשתתפות בכנס בהרשמה מראש. חפשו בגוגל: RAMBAM TOMORROW

